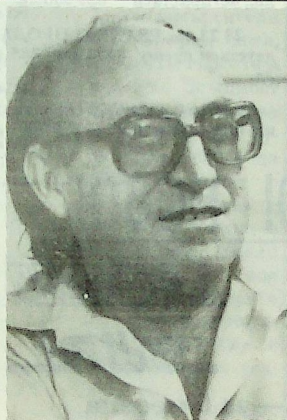

К.М.Н. д-р Константин Колев до доктора на химическите науки г-н Попеску:

Утре нитроглицеринът може и да не гръмне, но...

Разговарям мислено с Вас, г-н доктор на химическите науки Попеску. Вие сте директор на един от най-големите химически заводи, струва ми се не само в Румъния, но и на Балканите може би. И всяка ваша дума има особена тежест. Но Вие сякаш говорите много... И толкова убедително, че съмнението идва само по себе си. Например на запитване на русенски журналисти през тежката екологична седмица (10 — 16 X.) относно замърсяванията на въздуха на град Русе, Вие, г-н Попеску, отсякохте: „Заводът не работи, вие българите замърсявате въздуха“. Един наш виден журналист в такива случаи казваше: „Да, ама не!“. Защото реципрочният отговор би следвало да бъде: „В Русе няма мощности, които рязко да вдигнат нивото на хлороводорода и сероводорода. И на амونياка! Ерго — замърсяването е ваше, румънско“. Това, разбира се, си е чист софизъм, но без да знаат за него, хамалите разрешават своите софистични спорове „с тупаник“. И за по-слабия бялото тутакси става черно. Струва ми се, че и Вие (както и други), искате по същия начин да превърнете замърсяванията с познат привкус в „кристално чист въздух“.

Когато русенският инженир Ганчо Ганев (член на Смесената българо-румънска комисия) най-внимателно и най-дипломатично се опита да изкаже становище за възможни пропуски по технологичната верига на ва-

Д-р Колев

шите производства, Вие го заковахте (доста безцеремонно при това) с Вашата диплома от Оксфорд и с докторската си дисертация. Г-н Ганев се сконфузи и млъкна. Вие показвахте „сила“. Но това беше силата на безсилието, г-н д-р х. н. Попеску. Ние бяхме във Вашия кабинет и Вие нямате моралното право да демонстрирате сила. От какво се страхувате? Питам Ви като лекар (а те, лекарите, и без да са специалисти — психиатри, имат добри психиатрични познания).

За Вас заводската екология е „о, кей“, нали? Е, не всичко. Има и нещо за доизкусуряване и Вие го „таманите“ (разбира се, че е похвално). И с фанатична увереност твърдите, че ще успеете (френетично повтаряте „**Аз ще успея**“). Дано! Ние всички в Русе желяем това. Но Вие ме озадачихте с твърдението, че след като екологизирате епихлорхидриновото производство, единствен замърсител ще останем ние, русенци. И като виновна страна дори ще си платим за експертизата, ко-

Г-н Попеску

ято ще направят независими чужди експерти. Е, не така! Не е възможно един оксфордски дипломант и д-р х. н. да не знае, че на румънския бряг има три промишлени зони, първа — с емисии на хлор, алкохоли, флуороводородни, киселинни и хлорни органични вещества; втора зона — с емисии на епихлорхидрин и емисии от завод за вулкатици; трета зона — с емисии на бензици. Разбира се, и промишлеността на Русе не е за подценяване — осемдесет промишлени предприятия!

Не искам повече да плаша и без това доста понаплашената русенска и гюргевска публика. Действително „**утре няма да гръмне нитроглицеринът**“ и след 10 години от рак няма да измрем всички. Но с някоя неща ще се случи. И това ще бъде най-тъжното нещо. Но още по-тъжно е, когато един много умен човек говори с привкус от отминали времена. Дори той да бъде оксфордски дипломант. По-тъжно е даже!

К. м. н. д-р Константин Колев